

ἐπὶ 1 1/2 χιλιόμετρον πρὸς τὰ πρόσω, φθάνει εἰς τὸν ὥρειον κῆπον Σούλτζ. Συνεπείξ ἀφθόνου τεχνητῆς ἀρδεύσεως ὅλα τὰ φυτὰ ὑμεροῦσι ἐνταῦθα θαυμασίως. Τὰ διάφορα ὀπωροφόρα δένδρα ἀναμιξ δρυῶν, ἔμπελοι μετὰ ῥοδωνίων, παρ' αἷς ἀνυψοῦνται ἑλατοι, γοητεύουσι τὸν θεατὴν.

Πρὸς βορείαν ἐπίσης διεύθυνσιν τῆς Ὀδησοῦ ὑπάρχουσι σημεῖα συγκεντρώσεως, πλὴν μᾶλλον δι' ἀσθενεῖς ἢ δι' ὑγιεῖς ἀνθρώπους. Ἐκεῖ εὐρίσκονται ἡ λίμνη τοῦ Χατζῆ Μπέη καὶ τοῦ Ἀνδρεγέφσκη εἰς μικρὰν ἀπ' ἀλλήλων ἀπόστασιν, εἰς ἐκείνην μὲν μεταβαίνει τις διὰ τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου εἰς ταύτην δὲ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Κατὰ τὴν μετάβασιν εἰς τὰς λίμνας ταύτας διέρχεται τις τὸ προάστειον Πέρεσуп, ἐν τῷ ὁποίῳ εὐρίσκονται πολλοὶ σιτοβολῶνες καὶ ἀγορὰ ἵππων καὶ διαφόρων ἄλλων κτηνῶν. Πρὸ τινων ἐτῶν ἐλλείψει βοσκῆς καὶ ἔνεκα εὐτελῶν τιμῶν ἐγένετο μεγάλη ἐξαγωγή σφακτῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν, Ἀθήνας, Μελίτην καὶ Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ δὲ ἀγγλικὸς στρατὸς ἐν Αἰγύπτῳ καταναλίσκει πολὺ βόειον κρέας ἐντεῦθεν Αἰ μνησθεῖσαι λίμναι εἶναι ἀρκετῆς ἐκτάσεως ἐχούσης περὶ τὰ 25 χιλιόμετρα μῆκος καὶ μόνον 4 μέχρι 7 χιλιομέτρων εὖρος καὶ ἐκτείνονται παραλλήλως ἐκ ΒΔ. εἰς ΝΑ. μέχρι τῆς θαλάσσης, ἀφ' ἧς χωρίζονται διὰ ψαμμοδῶν γηίνων γλωσσῶν. Τὸ ἀλατούχον ὕδωρ αὐτῶν καθ' ἰσοδύναμον ἰλὺς τῶν ἐνδείκνυνται τὰ μάλα εἰς πολλὰς χρονίας ἀσθενείας, ἐξ οὗ καὶ πλείστοι πάσχοντες ἐπισκέπτονται αὐτὰς συνεχῶς. Ἐνταῦθα ἤρξατο ἀνεγειρομένη σειρά ἐπαύλεων ἡ δὲ διοίκησις τῆς πόλεως πρότινος ἐκτίσει μέγα θεραπευτήριον, ὅπερ θέλει συντελέσει εἰς τὴν εὐημερίαν τῆς Ὀδησοῦ καθὼς καὶ τῶν ξένων τῆς.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

Γ. Σ.

Ἡ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΙΘΕΡΙΑ ΝΥΜΦΗ

Δεκαεξαέτης καὶ πλέον ἤμην, ὅτε τὸ πρῶτον μοι ἐπεφάνη. Ἦτο, καθ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, ὥραία τις τοῦ Μαΐου ἐσπέρας Ἐβᾶδιζον ἀσκόπως ἀνὰ τοὺς ἀγρούς, ῥεμβώδης καὶ τεταραγμένος, μὴ ἔχων γνῶσιν τοῦ διατί. Ἀπὸ τίνος διειτιθέμην οὕτω καὶ ἡρεσκόμην εἰς τὴν μόνωσιν.

Εἶδον τὸν ἥλιον βυθιζόμενον ἐν θαλάσῃ πορφυροχρόῳ καὶ χρυσιζούσῃ, τὰς σκιὰς τῶν λόφων κατερχομένας καὶ ἐξελισσομένας ἀνὰ τὴν κοιλάδα, τοὺς δ' ἀστέρας διαδοχικῶς ἐν τῷ κυανῷ οὐρανῷ ἀνατέλλοντας. Οἱ βᾶτραχοι ἐκόαζον ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τῶν λιμνῶν, τὸ δὲ κελεύημα τῆς ἀηδόνης ἤκούετο εἰς μακρὰς ἀποστάσεις. Ἦκουον ἐπίσης τὸ φυλλωμα φρίσσειν καὶ τὴν ὑψηλὴν χλόην κλίνουσιν ὑπὸ τὴν ἐλαφρὰν τῆς αὖρας πνοὴν μετὰ ψιθύρου πενθίμου. Ἡ σελήνη ἀνατείλασα ἐπανεπαύετο λευκὴ καὶ διαυγάζουσα ἐπὶ μαργαρώδους ἐκ νυμφῶν θρόνου, ὅθεν κατέπιπτον αἱ ἀκτῖνες τῆς

δι' ἀργυροειδῶν κυματισμῶν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς νυκτός. Ἡ χλιαρὰ ἀτμόσφαιρα ἦτο πλήρης μεθυστικῶν ἀποπνοιῶν. Ἦκουον ἐκ τῶν διανθῶν θάμνων κελαδῆματα πτηνῶν θωπευομένων ἐν ταῖς φωλεαῖς τῶν.

Ἐβᾶδιζον, διανοίγων τὴν καρδίαν μου πρὸς πάντας τοὺς θορύβους καὶ τὰς ἀποπνοίας ταύτας, ὅτε παρετήρησα ὁμιλον νεανίδων κρατούμενων ἀπὸ τῶν χειρῶν καὶ ἐπανερχομένων εἰς τὴν πόλιν ἐν ἄσμασι. Ἦδον ἐν χορῷ τὸ ἔαρ καὶ τὸν ἔρωτα· αἱ εὐθυμοὶ φωναὶ τῶν, ἀντήχουν ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός ὡς ἀπομεμακρυσμένος θόρυθος. Ἐκρύβην ὀπισθεν θάμνου λευκακά-θης καὶ εἶδον αὐτὰς διαβαίνουσας, ὁμοίας πρὸς σμήνος τῶν λευκῶν ἐκείνων σκιῶν τῶν συνερχομένων τὴν νύκτα περὶ τὰς λίμνας, ὅπως χορεύουσιν ἐς ἀφροῦς χορούς καὶ ἀφανιζομένων ὑπὸ τὰς πρῶτας τῆς ἡοῦς φωταυγίας. Διέκρινον ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν ἀστέρων τὴν ὑπόφαιον ἢ ξανθὴν κόμην τῶν ἤκουον τὸν θροῦν τῆς προστριβῆς τῶν ἐσθήτων αὐτῶν, ἀνέπνεον τὸ μυστηριώδες ἄρωμα, ὅπερ διερχόμεναι κατέλιπον καὶ ὅπερ ἦτο ἔτι μεθυστικώτερον τῶν μεμυρωμένων τῆς ἐσπέρας ἀποπνοιῶν.

Ὅτε ἀπεμακρύνθησαν ἡσθάνθη ἐμαυτὸν κατειλημμένον ὑπὸ μυστηριώδους ταραχῆς, καὶ, καθεστὴς ἐπὶ λοφίσκου τινος, πρὸς τὸ ἄκρον λειμώνων, ἐξελισσομένων ἐνώπιόν μου ὡς ὠκεανὸς χλόης, ἔκρυψα τὸ μέτωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν μου καὶ ἔμεινα βεβυθισμένος εἰς βαθεῖαν ῥέμβην, ἀκούων καὶ προσπαθῶν νὰ ἐννοήσω τοὺς συγκεχυμένους θορύβους καὶ τὴν ταραχὴν, ἣν ἡσθάνομην.

Ἀδύνατον ὅτι ἡσθάνομην νὰ ἐκφράσω. Ἦσθάνομην τὴν καρδίαν μου πιεζομένην καὶ ἐτοίμην νὰ ἐκραγῇ. Ὑπῆρχεν ἐν αὐτῇ λανθάνουσα τις πηγὴ ζητοῦσα ἐξοδόν, ὡς εἰ ῥεῦμα αἰχμαλώτου προσπαθοῦν νὰ διαχυθῇ.

Ἐφώνουν, ἐκλαίον, εὐρισκον εἰς τὰ δάκρυά μου οὐκ οἶδα τίνα ἡδονήν.

Ἐπὶ πόσον ἔμεινα οὕτως; Ἐγερθεῖς, εἶδον βήματά τίνα πρὸ ἐμοῦ οὐράνιον πλᾶσμα, ὅπερ μὲ προσέβλεπε ὑπομειδιῶν. Ἐσθῆς λευκότερα κρίνου, ἐπιπτε δι' ἐπιχαρίτων πτυχῶν ἐπὶ τοῦ σώματός της, ἀφίνουσα ὄρατους ἐπὶ τῆς χλόης, ἣν μόλις ἐπέψαυον πόδας γυμνοὺς καὶ λευκοτέρους παρίου μαρμάρου. Ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη ἐκυμάτιζε λελυμένη περὶ τοὺς ὤμους αἱ παρειαὶ τῆς εἶχον τὴν δροσερότητα καὶ τὴν στιλπνότητα τῶν περιστεφόντων τὴν κεφαλὴν τῆς ἀνθέων ἐπὶ τοῦ ῥοδίνου προσώπου τῆς οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξήστραπτον ὡς δύο κλιματίδες ἀνθοῦσαι ἐπὶ τῆς χιόνος ὑπὸ τὰ πρῶτα τοῦ Ἀπριλίου φιλήματα. Οἱ βραχίονές της ἦσαν γυμνοί, ἡ μία τῶν χειρῶν ἀνεπαύετο ἐπὶ τοῦ στήθους της, ἐν ᾧ ἡ ἑτέρα ἐφαίνετο δι' εὐμενοῦς χειρονομίας καλοῦσα με.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς διέμεινον ἄναυδος, ἀκίνητος, θεωρῶν αὐτήν. Ἀναμφιβόλως ἤρχετο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καθ' ὅσον τὸ ἀπαστράπτειν τῆς καλλονῆς της, οὐδὲν εἶχε τὸ κοινὸν πρὸς τὰς γηῖνας νεανίδας καὶ ἔβλεπον ἀπαυγάζουσιν περὶ αὐτὴν αἴγλην, ἥτις τὴν περιέβαλλε ὡς εἰ φωτεινὸν ἔνδυμα.

— Τίς εἶσαι, λοιπόν; ἀνέκραξα τέλος τείνων αὐτῇ τρέμον-
τας τοὺς βραχίονάς μου.

— Φίλε, ἀπεκρίνατο μετὰ φωνῆς ἡδυτέρας τῆς ἐσπερίας
αὐρας, εἰμαι ἡ αἰθερία νύμφη, ἥν τῶν Πνευμάτων ὁ βασι-
λεὺς ἀποκοιμίζει ἐν τῷ κόλπῳ του κατὰ τὴν τῆς γεννήσεώς
σου ὥραν· τὴν πρωΐαν ταύτην ἐκάθευδον ἐκεῖ ἔτι, ἀφυπνι-
σθεῖσα κατὰ τὴν πρώτην τῆς καρδίας του ταραχὴν. Ἡ ζωὴ
μου ἐγένετο ἐκ τῆς ζωῆς σου, εἰμαι ἀδελφὴ σου καὶ ἔσομαι
σύντροφος σου, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἀποσπασθεῖσα σοῦ,
ὡς μαρνανθὲν ἄνθος τοῦ στελέχους του, θὰ σὲ ἐγκαταλείψω ἐν
τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἥς τὸ πρῶτον ἡμῖς ὁμοῦ διηλύσαμεν. Ἡ
ἡμέρα αὕτη δὲν εἶνε μακρὰν, νέε μου φίλε. Τὸ ῥόδον, ὅπερ
μίαν πρωΐαν ζῆ εἶνε ἡ εἰκὼν τοῦ πεπρωμένου μου. Ἵνα μὲ
ἀγαπήσης μὴ ἀναμείνης τὸν θάνατόν μου, διότι οὔτε τὰ δά-
κρυά σου οὔτε ἡ θλίψίς σου θὰ μὲ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωὴν
ὅταν δὲν θὰ ὑπάρχω πλέον. Σπεῦσον! Ἡ χεὶρ μου δὲν εἶνε
ὠπλισμένη οὔτε διὰ τοῦ μαγικοῦ κλάδου οὔτε διὰ τῆς μα-
γικῆς ῥάβδου, δὲν ἔχω ἄλλον κόσμον ἢ τὰ ἐν ταῖς θριξί μου
μεμιγμένα ἄνθη· θὰ σὲ πληρώσω ὁμῶς θησαυρῶν, οὐς οὐδέ-
ποτε ἀγαθὴ καὶ ἀφειδῆς αἰθερία νύμφη διέχυσεν ἐπὶ βασι-
λικῆς κοιτίδος, θὰ σοὶ θέσω ἐπὶ τοῦ μετώπου στέφανον, ὃν
πολλοὶ βασιλεῖς θὰ ἐθεωροῦντο εὐτυχεῖς ἐὰν ἀντήλλασσον διὰ
τοῦ ἰδικοῦ των, θὰ σοὶ παράσχω συνοδίαν, ἥν σπανίως ἐν
τοῖς ἀνακτόροις καὶ ταῖς αὐλαῖς ἀπαντῶσιν. Ἀόρατος καὶ
παρούσα θὰ σὲ ἀκολουθῶ πανταχοῦ· ἐν παντὶ θὰ αἰσθάνησαι
τὴν γόνιμον ἐπιρροήν μου, θὰ καλλύνω τὰ μέρη δι' ὧν θὰ
διέρχῃσαι, θὰ μυρόνω τὴν κλίνην σου, θὰ διασπείρω τὴν ψυ-
χὴν μου εἰς ἅπασαν τὴν φύσιν, ἵνα σοὶ ὑπομειδῇ ἐκάστην
πρωΐαν κατὰ τὴν ἀφύπνισίν σου. Ἄ! θὰ ἐορτάσωμεν μεγα-
λοπρεπεῖς καὶ σπανίας ἐορτάς. Μόνον τὰ ἀγαθὰ ταῦτα, ἅτινα
σοὶ κομίζω, παιδίον, προσπάθησον νὰ τὰ ἐννοήσης, δρᾶξον
αὐτὰ πρὶν ἢ σοὶ διαφύγῃς, διδάχθητι νὰ τὰ ψαύης χωρὶς
νὰ τὰ μαραίνης, νὰ ἀπολαμβάνης χωρὶς νὰ τὰ ἐξαντλῇς, ἀ-
ποταμίευσον ἐξ αὐτῶν διὰ τὸ ἕτερον ἡμῖς τῆς ὁδοῦ, ὅπερ
μόνος σου ὀφείλεις νὰ διανύσης. Φίλε, σοὶ τὸ εἶπον· ὀλίγον ἔτι
χρόνον θὰ ζήσω· ἐκ σοῦ ὁμῶς ἐξήρτηται νὰ παρατείνης τὴν
ἀσθενῆ καὶ πολὺ τιμον ὑπαρξίν μου. Εἰμί, ὡς τὰ σπάνια ἄνθη,
ἅτινα πρέπει νὰ διαφυλάττη τις τοῦ ἡλίου καὶ τῆς βροχῆς.

Οἱ πόδες μου εἰσὶ λεπτοὶ μὴ κοπιᾶς αὐτοὺς ἀκολουθοῦντας
σε. Ἡ ἀδρότης τῶν παρειῶν εἶνε τρυφερώτερα τῆς κλιματί-
δος· ἐὰν δὲν θέλῃς νὰ ἴδῃς αὐτὴν ἀμαρουμένην ἡμέραν τινα,
μὴ με ἐκθέτης εἰς ζωηρὰ καύματα, ὡδήγει με πάντοτε ὑπὸ
παχυσκίους σκιαδάς. Πρόσεχε τέλος, ὅπως μὴ, οὐδεμία τύ-
ψις συνειδήσεως δηλητηριάζῃ τὰς θλίψεις σου, πολὺ πικρὰς
ἤδη, ἃς ἡ ἀπώλειά μου θὰ σοὶ ἀφήσῃ· εἴθε ἡ μνήμη μου νὰ
σοὶ εἶνε ἀγαθὴ, νὰ φαιδρύνῃ ἔτι τὴν καρδίαν σου διὰ γλυ-
κειάς ἀνταυγείας, πολὺ μετὰ ταῦτα, ἀφ' οὗ θὰ παύσω νὰ
φωτίζω καὶ νὰ θερμαίνω αὐτήν.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ὡς ἄγγελος φύλαξ, κλίνων ἐπὶ κοι-
τίδος, προσέκλινεν ἐπ' ἐμὲ τὴν ξανθὴν κεφαλὴν της καὶ ἡ-

σθάνθη τὰ χεῖλη της ἐπιψαύοντα τὸ μέτωπόν μου δροσε-
ρώτερα καὶ πλέον μεμυρωμένα τῆς περὶ τὰς ὀχθὰς τῶν βυακίων
φυομένης μίνθης. Ἐνέφξα τοὺς βραχίονάς μου, ἵνα τὴν περιπτύ-
χῳ ἄλλ' ἡ λευκὴ ἐμφάνισις διελύθη ὡς ὄνειρον.

Καὶ δὲν ἦτο ὄνειρον ὄντως; Ἐξηκολούθουν ὁδεύων διὰ μέσου
τῶν ἀγρῶν, ὅτε μὲν τρέχων ὡς μανιώδης, ὅτε δ' ἐξαπλούμενος
ἐπὶ τῆς χλόης, ἥν κατέβρεχον διὰ τῶν δακρύων μου· ἄλλοτε
ἐθλίβον ἐπὶ τοῦ στήθους μου τὰ εὐκαμπτα τῶν μυκίδων στελέχη
πιστεύων ὅτι ἡσθάνοντο, ἔφρισσον καὶ ἐπαλλον ὑπὸ τὰς παραφό-
ρους περιπτύξεις μου· ἄλλοτε ἔτεινον τοὺς βραχίονάς μου πρὸς τοὺς
ἀστέρους καὶ τοῖς ὠμίλου περιπαθῶς· ὠμίλου εἰς τὰ δένδρα,
εἰς τὰ ἄνθη εἰς τοὺς θάμνους· ἠννόουν ἐν ἐμοὶ χεῖμαρρον ζωῆς
ὅστις ἐξέρρει πανταχόθεν καὶ διεχέετο, ἐφ' ἅπασαν τὴν φύσιν.

Ὁ φραγμὸς ἐνέδωκε ἡ πηγὴ διέρρηξε τὸν βράχον, ἐγέλων,
ἐκλαιον, ἐνηχόμην ἐν ἀχανεὶ πελάγει ἀνεκδιηγήτου χαρᾶς
καὶ ἀφάτου εὐδαιμονίας.

Ὅτε ὁ ὀρίζων ἤρξατο λευκαίνόμενος, ἐπίστευσα, ὅτι νῦν
τὸ πρῶτον παριστάμην εἰς τὴν ἀφύπνισιν τοῦ παντός. Ἡ καρ-
διά μου διεστάλη. Ἐνόμισα ἐπὶ στιγμὴν, ὅτι ἡ ψυχὴ μου
ἐλευθερωθεῖσα τοῦ σώματός μου ἐμελλε ν' ἀποπτῇ ἐλαφρὰ καὶ
ἐλευθέρᾳ διὰ μέσου τοῦ διαστήματος, ἀναμιγνυομένη μετὰ τῶν
ἐλαφρῶν ἀτμῶν, οὐς ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἀπέσπα τῶν βράχων.

Ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὅρους εἰς ὃ ἐβθασα, κατεμέτρουν τὸν
ὀρίζοντα διὰ νικητηρίου βλέμματος· ἡ γῆ πρὸ μικροῦ ἐπλάσθη
δι' ἐμὲ καὶ ἤμην ὁ κύριος τοῦ κόσμου.

Β'.

Ἦμην τριακοντούνητος ὅτε μοὶ ἐπεφάνη καὶ πάλιν τὸ ὄστα-
τον. Ἦτο καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι, ἐσπέρα Ὀκτωβρίου. Εἶχον
ἐξέλθῃ μόνος τῆς πόλεως, ἐβάδιζον ἐκεῖ διὰ τῶν ἀγρῶν, κα-
τηφῆς, καταβεβλημένος, ἄνευ τινος αἰτίας. Διετιθέμην οὕτω
ἀπὸ πολλοῦ καὶ χωρὶς δι' αὐτὸ νὰ εὐχαριστοῦμαι ἐπεζήτουν
τὴν μόνωσιν.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο μέλας καὶ συννεφώδης, βορρᾶς παγερὸς κα-
ταχθονίως μυκώμενος ἀπέσπα τὰ τελευταῖα τῶν δένδρων
φύλλα. Οἱ θάμνοι ἐκοσμοῦντο μόνον ὑπὸ τῶν ἀπεξηραμένων
αὐτῶν καρπῶν. Ὑλακαὶ πένθιμοι ἐξ ἀπομεμακρυσμένης ἐπαύ-
λεως προερχόμενοι, νέφος καπνοῦ κυανοχρόου ὑψούμενον μέσῳ
τῶν κλάδων, ἀνῆγγελλον μόνον τὴν ὑπαρξίν ζωῆς κατὰ τὰ
μονήρη ἐκεῖνα μέρη. Πτηνὰ τινα πεφοβισμένα ἔπταντο ἀπὸ
κλάδου εἰς κλάδον, μαῦροι κόρακες ἐκηλίδουν τὴν πεδιάδα,
στίφη γεράνων διέσχίζον τὴν λευκόφαιον τῆς ἐσπέρας ἀτμό-
σφαιραν.

Ὡδευον συμμεριζόμενος τὸ τῆς φύσεως πένθος.

Ἀπ' πολλοῦ, ὡς αὕτη, ἤμην κατειλημμένος ὑπὸ τῆς ψυ-
χρᾶς ταύτης μελαγχολίας, ἥτις διαδέχεται τὰς ὥραιας ἡμέ-
ρας. Καθεσθεὶς παρὰ τὴν ρίζαν ἀπεξηραμένου θάμνου, εἶδον
διερχομένας πρὸ ἐμοῦ δύο γραῖας, αἵτινες ἐχώρουν βραδεῖ βή-
ματι, κλινούσης ἐκάτης ὑπὸ τὸ βάρος δέσμης ἀκανθῶν, προ-
μηθείας τοῦ χειμῶνος, ἃς μετέφερον εἰς τὴν καλύβην των.

Παράδοξος ἀνάμνησις! Ἀλλόκοτος σύμπτωσις! Ἐκ τῆς θέσεως ἐν ᾗ ἤμην κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, εἶδον διερχόμενον ἄλλοτε ποτε, κατὰ τινα τοῦ Μαΐου ἐσπέραν, ὄμιλον νεανίδων, αἵτινες ἐκρατοῦντο ἐκ τῆς χειρὸς καὶ ἐπανήρχοντο ᾄδουσαι. Ἦμην δεκαεξαέτης τότε, ὁ δὲ θάμνος διανθής.

Ἐκρυψα τὴν κεφαλὴν μεταξύ τῶν χειρῶν καὶ ἀναπολῶν ἐν τῇ μνήμῃ μου τὰ διελθόντα ἔτη μεταξύ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τοῦ Μαΐου καὶ ταύτης τοῦ Ὀκτωβρίου, κατελήφθην πάραυτα ὑπὸ μελαγχολίας καὶ κατηφείας.

Ἐγερθεῖς, παρετήρησα βήματά τινα πρὸ ἐμοῦ μορφὴν ὠχρὰν περιλύπως προσβλέπουσάν με. Ἐπὶ τοσοῦτον ἦτο μεταβεβλημένη, ὥστε ἐδυσκολεύθην νὰ τὴν ἀναγνώρισω. Ἀπέπτυ πλέον ἀπ' αὐτῆς ἡ φαεινὴ ἐκείνη αἴγλη, ἡ περιβάλλουσα τὸ σῶμά της κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν της. Ἐσθῆς εἰς ῥάκη ἀπεκάλυπτε τὸ ὠραῖόν της στῆθος μεμωλωπισμένον. Οἱ πόδες ἦσαν αἰμόρφυτοι· οἱ βραχίονές της ἐπιπτον ἀσθενεῖς ἐπὶ τῶν κατίσχων πλευρῶν της. Τὸ κυανοῦν τῶν ὀφθαλμῶν ἡμαυρώθη, τὰ δάκρυα ἠυλάκωσαν τὰς ἡδὴ πελιδνάς παρειάς της. Μόλις ἐκρατεῖτο ἡ δυστυχής, καί, ὡς κρῖνον μαρνανθὲν ἐπὶ τοῦ στελέχους του, ἐφαίνετο κλίνουσα πρὸς τὴν γῆν.

— Τί μὲ θέλεις; τὴν ἠρώτησα.

— Φίλε, ἡ ὥρα καθ' ἣν ὀφείλομεν νὰ χωρισθῶμεν ἐφθασε· πρὶν ἢ διὰ παντός σέ ἐγκαταλείψω, ἠθέλησα νὰ σοὶ ἀποτείνω τὸ ὕστατον χαῖρε, ἐψιθύρισε διὰ θρηνώδους φωνῆς, θλιβερώτερως καὶ τοῦ χειμερινοῦ ἀνέμου.

— Ἀπελθε ἐντεῦθεν! Ἄ! ἀπελθε! ἀνέκραξα, πλάνος νύμφη, τί ἐπραξας δι' ἐμέ; Ποῦ εἰσὶ τὰ ἀγαθὰ, ἅτινα μοὶ προανήγγειλες; Μάτην ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου τ' ἀνεζήτησα. Ποῦ εἰσὶν οἱ θησαυροί, οὓς θὰ διέχεες πρὸ τῶν ποδῶν μου; Τὴν πενίαν μόνον εὔρον. Ποῦ τὸ διάδημα, δι' οὗ θὰ περιέβαλλες τὴν κεφαλὴν μου; Ἡ κεφαλὴ μου μόνον δι' ἀκανθίνου στεφάνου περιεβάλλετο. Ποῦ ἡ μεγαλοπρεπὴς ἐκείνη ἀκολουθία, ἣν ὑπεσχέθης ὅτι θὰ μοὶ παρεῖχες. Ὡς συνοδοὺς ἔσχον μόνον τὸν ἀπελπισμὸν καὶ τὴν μόνωσιν. Ὅμιλεῖς περὶ τοῦ χωρισμοῦ μας· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὲν εἶσαι τὸ πνεῦμα τῆς θλίψεως τί κοινὸν μεταξύ ἡμῶν; Ἀ! ἐὰν εἶνε ἀληθὲς ὅτι πανταχοῦ μὲ ἠκολούθεις καὶ πανταχοῦ διετέλουν ὑπὸ τὴν ἐπιρροήν σου, ἀπελθε ἐντεῦθεν καὶ ἔσο κατηραμένη, διότι πάντως θὰ εἶσαι τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ!

— Δὲν εἰμαι οὔτε τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ, οὔτε τὸ πνεῦμα τῆς θλίψεως ἀπεκρίθη μετὰ μελαγχολίας, ἀλλὰ πέπτωται τοῖς ἀνθρώποις νὰ μὴ μὲ ἀναγνώρισωσι εἰμὴ ἀφ' οὗ μὲ χάσωσι, νὰ μὴ νοήσωσι τὴν ἀξίαν τῶν εὐεργετημάτων μου ἢ ὅταν δὲν θὰ εἶνε καιρὸς νὰ ἀπολαύσωσιν αὐτῶν. Φίλε, ὑπῆρξες ἀχάριστος ὡς καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀδελφῶν σου. Μὲ κατηγορεῖς καὶ σὲ συλλυποῦμαι. Μετὰ μίαν στιγμὴν θὰ μὲ ἀναγνώρισης καὶ θελήσης τότε καὶ μὲ θυσιάαν τῶν ἐτῶν, ἅτινα σοὶ ἐπιφυλάττονται ἔτι. νὰ μὴ ἐπανίδης μόνον μίαν ἡμέραν τοιαύτην ὡς τὸ πρῶτον μὴ προσεῖδες. Ἐρωτᾷς μετὰ πικρίας ποῦ εἶνε τὰ ἀγαθὰ, ἅτινα σοὶ ὑπεσχέθην. Ἐτήρησα πάσας μου τὰς ὑποσχέσεις ἀλλὰ σὺ περιεφρόνησας τοὺς θησαυρούς,

οὓς ἀφειδῶς σοὶ παρέσχον, χωρὶς ν' ἀπαυδήσω, διὰ χειρὸς πάντοτε πλήρους. Ὡς διάδημα σοὶ ἐπέθεσα ἐπὶ τοῦ μετώπου τὴν δροσερότητα, τὴν λάμψιν καὶ τὴν γαλήνην πρωΐας ἀνοίξεως· ὡς ἀκολουθίαν σοὶ παρέσχον τὸν ἔρωτα καὶ τὴν πίστιν, τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν φρεναπάτην. Τὴν πενίαν σου τὴν κατέστησα τόσῳ γελόεσσαν καὶ τόσῳ ὠραίαν, ὥστε πολλοὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν πλουσίων θὰ ἐπεθύμουν ν' ἀνταλλάξωσιν αὐτὴν ἀντὶ τῶν ἀνακτόρων καὶ τοῦ πλούτου των. Τὴν μόνωσίν σου τὴν ἐπλήρωσα διὰ γοητευτικῶν ὀνείρων. Τὴν μελαγχολίαν σου τὴν κατέστησα ἀγαπητὴν καὶ ἡδυνήθην νὰ σὲ μεθῶ ἐκ τῶν δακρύων σου εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε ἡ μεγαλητέρα σου συμφορὰ εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶνε νὰ μὴ δύνασαι πλέον νὰ κλαίης. Ὅταν ἐβαδίζεις διήγειρον περὶ σὲ τὴν συμπάθειαν καὶ τὴν εὐνοίαν, δὲν συνήντας ἡ φίλια βλέμματα καὶ ἀδελφικὰς χεῖρας· οὐρανὸς σοὶ ὑπεμεῖδία καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ γῆ ἦνθει ὑπὸ τὰ βήματά σου. Ἀποκρίθητι καὶ σύ, πῶς διεχειρίσθης τὰ δῶρα τῆς ἐλευθεριότητός μου; Ποῖαν διετήρησες ἐκ τῶν μεγαλοδωριῶν μου; ποῖα τῶν τόσων εὐδαιμονιῶν, ἃς ἐσπειρον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου σοὶ μένει; Ἐὰν οὐδὲν τούτων διεφύλαξες ἴσως ἐμὲ ὀφείλεις νὰ αἰτιᾶσαι; Ἐὰν οὐδενὸς ἡδυνήθης ν' ἀπολάυσης ἐμὲ πρέπει νὰ κατηγορῇς;

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας οἱ ὀφθαλμοί μου διηνοιγθήσαν καὶ ἐκπληκτος ἐβλεπον εὐκρινῶς ἐν τῇ ἰδίᾳ μου καρδίᾳ.

— Μείνον, ἄ! μείνον, μὴν ἀπέλθης! ἀνέκραξα δι' ἐκείνου φωνῆς. Ἀπόδος μοι τὰγαθὰ ταῦτα, ἅτινα παρεγνώρισας, οἱ ὀφθαλμοί μου διανοίγονται ὑπὸ τὸ ἀληθὲς φῶς. Ἀπόδος μοι τὸν ἔρωτα καὶ τὴν φρεναπάτην, ἀπόδος μοι τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα. Ἀς ἀγαπήσω μίαν μόνον ἡμέραν, ἃς πιστεύσω μίαν μόνον ὥραν, καί, οἷαδ' ἄποτε καὶ ἂν εἶσαι θὰ σὲ εὐλογῶ θνήσκων.

Φεῦ! εἶπεν ἐγὼ θὰ ἀποθάνω. Καὶ δὲν τὸ βλέπεις; Παρατήρησόν με πολὺ ὑπέφερα, κατέστην ἡ σικὴ πλέον ἐμοῦ τῆς ἰδίας. Πρὸ πολλοῦ ἄγνωστον κακὸν μὲ κατατρώγει διαβρωτικὴ πνὴ ἀπεξήρανε τὰ ὅσῃά μου καὶ ἐστεῖρευσε ἐν τῷ κόλπῳ μου τὴν πηγὴν τῆς ζωῆς. Τὸ αἷμα δὲν κυκλοφορεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ μου, ψαῦσον τὰς χεῖράς μου θὰ αἰσθανθῇς τὴν παγερότητα τοῦ θανάτου. Ἐν τούτοις, ἐὰν ἤθελες, θὰ ἔζων ἐπὶ πολὺ εἰσέτι. Σὺ, σκληρέ, μὲ κατέβαλες προῶρως· ἐξήντηλησα τὰς δυνάμεις μου καὶ ἐμωλώπισα τοὺς πόδας μου ἀκολουθοῦσά σε. Ματαιίως σοὶ ἐζήτουν χάριν. Βάδιζε, μοὶ ἀπῆντας καὶ ἐπροχώρου· ἐβαδίζον ἐξηντλημένη, πνευστιῶσα, σχίζουσα τὴν ἐσθῆτά μου εἰς τὰς ἀκάνθας τῆς ὁδοῦ, καίουσα τὸ πρόσωπόν μου ὑπὸ τὰ καύματα τῆς μεσημβρίας. Δὲν μοὶ ἄφινες τὸν χρόνον ν' ἀναδῆσω τὴν ὁσφύν μου καὶ ν' ἀναλάβω τὰ ἄνθη τοῦ ὠχροῦ ἡδὴ στέμματός μου. Μάτην, ἐὰν θελητικόν τι ἄσυνον συνηντῶμεν, μυστηριώδη τινα ὅασιν, σοὶ ἔλεγον: Ἐδῶ εἶνε ἡ εὐτυχία, φίλε, ἐδῶ πρέπει νὰ πῆζωμεν τὴν σκηνήν μας — Ἠκολούθησ τὴν ἀπηντὴ ὁδόν σου καὶ μὲ ἔσυρες διὰ μέσου ἀγῶνων ἁμῶν. Ἐφείσθης περιφρονησεὶς τινος; διεφύλαξες ἐν ὥρᾳ θυέλλης τὴν κεφαλὴν μου; Ποσάκις ἐκαθέστην

ἀπηυδηκυῖα, ἀποτεθαρρυσμένη, ἀποφασισμένη νὰ σὲ ἐγκαταλείψω! Ἀλλά, ἀχάριστε, σὲ ἡγάπων, καὶ ὅτε ἐκπεπληγμένος δὲν μὲ ἐβλεπες πλησίον σου μὲ ἐκάλες διὰ νευμάτων καὶ τῆς φωνῆς. Ἦγειρόμην καὶ ἐπέτων πρὸς σέ. Νῦν ἀδύνατον, φίλε, δὲν ἀντέχω πλέον. Τὸ αἷμά μου σταματᾷ, τὸ βλέμμα μου θολοῦται, αἱ κνῆμαί μου κάμπτονται. Ἀνοίξον τὰς ἀγκάλας σου, θλιψὸν με ἐπὶ τοῦ στήθους σου· ἐν τῇ καρδίᾳ σου ἔλαβον τὴν ζωὴν ἐπὶ τῆς καρδίας σου ἠθέλησα νὰ ἀποθάνω!

— Δὲν θ' ἀποθάνης! ἀνέκραξα ἀνοίγων τοὺς βραχίονάς μου διὰ νὰ τὴν δεχθῶ. Ἀλλά, παράδοξον πλᾶσμα, ὠμίλει, τίς εἶσαι λοιπόν;

— Δὲν εἶμαι πλέον, ἀπεκρίθη ἡμην ἡ νεότης σου!...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἠθέλησα νὰ τὴν περιπτυχθῶ, ἀλλ' εἶχεν ἀναληφθῇ ἤδη καὶ παρετήρησα εἰς τὴν θέσιν της μεταμαρμένα τινα ἄνθη πεσόντα ἀπὸ τῆς κεφαλῆς της. Συνέλεξα πάντα ταῦτα μὴ εὐρὼν μήτε ἐν μεταξὺ αὐτῶν, ὅπερ νὰ διετῇρε εὐωδίαν τινα.

(Ἐκ τῶν τοῦ Jules Sandeau).

N. Θ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

ΔΟΣΤΟΓΙΕΦΣΚΗ

ΕΚΑΤΟΝΤΟΥΤΙΣ

Τὸ ἐπόμενον ἔργον ἐνὸς τῶν διασημοτέρων Ῥώσων λογογράφων μετ' εὐχαριστήσεως δημοσιεύομεν σήμερον, ὡς ἐν τῶν σπουδαιότερων ὑποδειγμάτων τοῦ προσφιλοσόφου χαρακτῆρος ὃν λαμβάνει ὁ σημεῖραι τὸ διήγημα, ἅμα δὲ καὶ ὡς ἀπόγευμα ἀπὸ τῆς πλουσίας Ῥωστικῆς φιλολογίας.

Ἡ μεσημβρία εἶχεν ἤδη πρᾶλθαι ὅτε ἐξῆλθον τῆς οἰκίας μου. Μετ' ὀλίγα βήματα συνήντησα γρατίδιον κεκυρωμένον καὶ στηριζόμενον ἐπὶ βακτηρίας. Τοσοῦτ' εἶχε καταβληθῇ ὑπὸ τῶν ἐτῶν, ὥστε μοὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μαντεύσω τὴν ἡλικίαν του. Ἐφαίνετο κατὰσκοπον, καὶ ἐκάθητο ἐπὶ βαθμίδος κειμένης κατὰ τὴν εἴσοδον σταύλου. Διερχόμενος ἔθιξα τὸ ἔνδυμα τῆς γραίας.

Ἐσπευδὼν εἰς τὸν ὑποδηματοποιὸν μου, ἵνα παραλάβω τὰ ὑποδήματα τῆς μικρᾶς μου Σόνιας παραγγεληθέντα ἤδη πρὸ δύο ἐβδομάδων.

Ἐξερχόμενος μετὰ μικρὸν τοῦ ὑποδηματοποιείου, ἐπανεῖδον τὸ γρατίδιον ἐκάθητο πρὸ ἄλλης οἰκίας, ὀλίγον ἀπωτέρω, ἐπὶ τῆς λευκῆς ἐλατίνης βαθμίδος τοῦ θυρωροῦ.

Ἀγγελία τις ἐπὶ τοῦ τοίχου μοὶ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν ἀναγνώσας ταύτην ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, διεπεραιώθη τὸν μαγικὸν Νέβσκη. Ἐξεπλάγην ἐπανευρὼν τὴν πτωχὴν γρατῖαν ἐρειδομένην ἵνα ἀναπνεύσῃ, ἐπὶ τοίχου οἰκίας.

Συναντήσας αὐτὴν αὖτις οὕτως τυχαίως, ἐσκέφθην ἐπὶ στιγμὴν, διατὶ ἐστάθμευεν ἐν ἐκάστῃ οἰκίᾳ.

— Εἶσαι κουρασμένη κυροῦλά μου;

— Μάλιστα, παιδί μου, ἔχω μεγάλη κούρασι... Κάμει ζέστη, ὁ ἥλιος καίει... καὶ νὰ σοῦ 'πῶ, ἐσκέφθηκα σήμερα νὰ πάω νὰ δειπνήσω 'ς τὴ μικροῦλα μου κόρη.

— Α! λοιπὸν πηγαίνεις σὲ δεῖπνο;

— Μάλιστα, παιδί μου, σὲ δεῖπνο, καὶ συχνὰ τρώγω 'ς τὴ μικροῦλα μου κόρη.

— Μὰ, ἔτσι, σιγὰ σιγὰ, δὲν θὰ φθάσῃς ποτέ.

— Ναί, ναί... νά, τώρα θὰ φύγω 'γλήγορα... ὅταν κουράζωμαι, κάθουμαι 'λιγάκι, καὶ ὕστερα πιάνω τὸ δρόμο πάλι.

Τὴν παρετήρουν μετ' ἐνδιαφέροντος. Γρατῖα λίαν καθάριος· τὰ ἐνδύματά της, καίτοι πεπαλαιωμένα, διετηροῦντο καλῶς· ἡ δὲ βακτηρία της κομποτάτη. Τὸ ἄναιμον καὶ ἱκτερικὸν δέρμα τοῦ προσώπου της προσεκολλᾶτο ἐπὶ τῶν ὀστέων· τὰ χεῖλη της ἄχροα· ἐφαίνετο τέλος ὥσει ἐντετειχισμένη μομία, διαφέρουσα μόνον κατὰ τοῦτο, ὅτι μοὶ ἐμειδία, καὶ ὁ ἥλιος περιέλουε αὐτὴν διὰ θερμῶν ἀκτίνων.

— Πρέπει νὰ ἔχῃς τὰ χρονάκια σου, κυροῦλα.

— Ἐκατὸν τέσσερω χρονῶν, παιδί μου, ἑκατὸν τέσσερω χρονῶν. Οὔτε περισσότερα οὔτε 'λιγώτερα, προσέθηκε μετὰ μειδιάματος — Καὶ σὺ ποῦ πηγαίνεις;

Μὲ παρετῇρε φιλικώτατα. Προφανῶς ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη διότι συνωμίλησα μετ' αὐτῆς ἐπὶ σμικρὸν. Διατὶ ἄραγε μὲ ἠρώτησε ποῦ μετέβαινον, κατὰ τί δὲ θὰ ὠφελείτο μανθάνουσα. Ἐκπεπληγμένος ἐκ τῆς ἐρωτήσεως αὐτῆς, τῇ ἀπήντησα:

— Πηγαίνω, κυροῦλά μου, εἰς τὸ σπίτι μου, γιὰ νὰ δώσω 'ς τὴ μικρὴ μου κόρη τὰ παπουτσάκια της.

— ὦ! τί μικρούτσικα παπουτσάκια!... τόσο μικρὴ εἶναι ἡ κόρη σου;... ἔχεις καὶ ἄλλα παιδιὰ;

Ἐμειδίασεν ἐκ νέου παρατηροῦσα με. Οἱ ἀστιβεῖς ὀφθαλμοὶ της ἦσαν σχεδὸν ἐσβεσμένοι· ἐν τούτοις ἀνέδιδον εἰσέτι μικρὰν φλόγα, ἥς ἠσθάνθη τὸ γλυκὺ θάλπος.

— Πάρε, γρηοῦλα μου, πέντε καπίκια γιὰ ν' ἀγοράσῃς 'λίγο ψωμί.

Ἐθεσα ἐπὶ τῆς σκελετώδους χειρὸς της ἐν νόμισμα.

— Γιατὶ νὰ πειράζῃσαι, παιδί μου;... ἄς εἶναι, εὐχαριστῶ, τὰ δέχομαι...

— Πάρετα, κυροῦλα μου, καὶ λυποῦμαι γιατί 'ναί 'λίγα.

Παρετήρησα ὅτι δὲν εἶχε τὴν ἑξιν τῆς ἐπαιτείας· ἐλάμβανε δὲ τὸ χρήμα οὐχὶ ὡς ἐλεημοσύνην, ἀλλ' ὡς φιλοφροσύνην ἀπέναντι τῆς ἡλικίας της· ἴσως καὶ τὸ ἐδέχθη ἵνα μὴ μὲ λυπήσῃ ἀρνούμενη.

— Ἐχε 'γειά, κυροῦλα μου, καὶ σοῦ εὐχομαι νὰ φθάσῃς 'γλήγορα 'στὴ μικροῦλά σου κόρη.

Ἀπομακρυνθεὶς ἔστρεψα ἐκ νέου ἵνα τὴν ἐπανίδω τελευταίον.

Τὴν εἶδον νὰ ἐγείρηται βραδέως καὶ μετ' ὀδύνης· ἐπληττε τὸ πεζοδρόμιον μὲ τὴν βακτηρίαν της, μετὰ μόχθου δὲ ἐξηκολούθησεν τὸν δρόμον της.